

[Inger Gautier Schmit.]

Udlandet og søge Arbejde dér. Jeg henstiller derfor, at denne Udgift maa blive overvejet en Gang til. Man vil maaske sige: Vi kan ikke afskedige de Folk, der er knyttet til Kontoret. Jeg vil dertil sige, at der oprettes nu saa mange Kontorer i Forbindelse med alle de Raad og Nævn og Udvalg, der bliver nedsat, at man meget vel maatte kunne skaffe disse Mennesker, der jo er honorarlønnede, andet Arbejde.

Den 1. Oktober i Aar traadte Svangerskabsloven i Kraft; den blev vedtaget i Maj 1937, men paa Grund af de ganske særlige og ejendommelige Forhold, hvorunder den saa Dagens Lys, er den først i Aar kommet ud i Livet. Det har glædet mig meget i Aviserne at se Avertissementer om Mødrehjælpsinstitutioner, som er blevet oprettet rundt omkring i Landet. Denne Sag, som til en Begyndelse saa ud til i allerhøjeste Grad at skulle komme til at forløbe negativt, saaledes at man indirekte opfordrede Kvinder til og anviste dem Adgang til Svangerskabsafbrydelse, er nu kommet ind paa en i høj Grad positiv Linie, idet man gennem Mødrehjælpen paa alle mulige Maader søger at opmuntre Kvinder til at staa deres Svangerskab igennem og gennem meget strenge Anvisninger til Lægerne om Straf for Forbrydelse paa dette Omraade søger at vejlede den danske Befolkning.

Der er endnu kun en eneste stor Plet tilbage fra den Tid, da denne Lovgivning blev til, nemlig visse Cirkulærer — af 8. og 9. September 1937 —, som den tidligere Justitsminister udstedte, og som angik Salg fra Automater af visse Genstande. Det er noget, som er blevet meget stærkt diskuteret og kritiseret ude omkring i Befolkningen, og jeg betænker mig ikke paa at sige, at Udstedelsen af disse Cirkulærer er en Plet paa den tidligere Justitsministers Administration. Jeg henstiller til den nuværende Justitsminister at udtale sig om, hvorvidt han sympatiserer med den Trafik, som her er indledet. Jeg henstiller til Justitsministeren at tilbagekalde disse Cirkulærer, som gennem den Anvisning, her bliver givet paa Automatsalg, i højeste Grad er i Stand til at forvirre og brutalisere Ungdommen i dens Opfattelse af disse Spørgsmaal. Det er ikke en lille Sag, det er et dybt alvorligt principielt Spørgsmaal, og dette, at Staten her er gaaet foran og har angivet Retningslinier, som jeg for mit personlige Vedkommende og store Dele af Befolkningen er Modstandere af, kan ikke andet end give os Anledning til bestandig, hvor Lejlighed

gives, at sige, at vi vil ikke taale en saadan Udvikling i vort Land paa dette Punkt.

Dernæst vil jeg gerne sige med Hensyn til vor Radio, at jeg synes, det er paafaldende, at det danske Sprog i stedse stigende Grad behandles daarligt i Radioen. Nu kan man sige, at den ene Udtale af det danske Sprog og den ene Dialekt kan være lige saa køn som den anden, og det er fuldstændig rigtigt. Vi synes, det er interessant at høre de forskellige Dialekter ude fra Landet, og ingen tænker paa at sige, at den taler kønt, og den taler mindre kønt. Men der er alligevel noget, der hedder Højdansk, og her har Radioen en meget stor Opgave i Retning af at opdrage det danske Folk til at høre, hvor smukt det danske Sprog egentlig er, og undervise det i, hvorledes smukt Dansk skal tales. Her tænker jeg næsten med Gru paa, at den gamle Professor Andersen snart ikke mere skal lade sin Røst høre i Radioen; thi han er bogstavelig talt en af de faa, som endnu holder Fanen virkelig højt.

Nu vil jeg slet ikke sige, at man kan forde af de forskellige Foredragsholdere, at de skal tale smukt Dansk, de maa naturligvis tale hver med sit Næb, men jeg tænker særlig paa de af Radioen ansatte, som skal tale det danske Sprog saadan, at vi med Glæde og Fornøjelse kan høre paa det, og dér synes jeg der har fundet en Udvikling Sted, som er overordentlig uheldig, idet der anvendes Personer med Stemmer, der er ganske uegnede til Radioen, og som med Hensyn til baade deres Sprog-evner — ikke blot med Hensyn til det danske Sprog, men der forekommer jo ogsaa fremmede Udtryk —, deres Temperament og Gengivelse af de Ting, der skal gengives, er ganske uegnede: tykke, grødede mandlige Stemmer, der aldeles ikke gaar godt igennem; tynde kvindelige Fistelstemmer, der er lige saa uheldige, Mennesker, der læser op som en Træblok det, de faar forelagt at skulle læse, uden Spor af personligt Temperament eller Opfattelse. Det er saadanne Personer, man ansætter i vor fine Statsradiofoni, hvor netop de mest kultiverede og højt dannede Personer skulde anvendes.

Jeg beklager altsaa, at man ikke i Direktionen har det tilstrækkelig fine Øre for, hvordan kultiveret dansk Tale skal lyde. Jeg tror, der er mange Lyttere med mig ude omkring i Landet, der maa kræve, at der paa disse Poster ansættes fuldt kvalificerede Personer. Ellers værner vi os til at forsimple vort Sprog, det bliver